

חנה גרטלר:

„אנחנו זוקפות לזכותנו 200 תינוקות מבחנה!“

לכל אחת מאיתנו יש חברה שאנחנו בורחות ממנה. אם תחשבו היטב, יסתבר לכן שאלו הן חברות המעסיקות, שבכל פגישה מתרימות אתכן לאיזה מטרה או מוכרות לכן משהו, גם כן למטרה חשובה. אז, כשכל פגישה עם חברה כזאת עולה 70 שקל, חושבים פעמיים על חברות. אגודת ניל"ה (נשות יהלומנים) מכרה השנה כרטיסים ל-15 אירועים. את הכספים העבירו נשות ניל"ה לבית החולים תל-השומר. לא התאפקתי ושאלתי את חנה גרטלר, יו"ר ניל"ה, האם היא לא מרגישה כשנוררית במישרה מלאה.

כפירוש לא. אילו הייתי לוקחת כסף, ולא נותנת תמורה דבר מלבד ההרגשה שהבנארם תרם, יכול להיות שהייתי מרגישה כשנוררית. אבל אנחנו נותנות תמורה למחיר הכרטיס. פעם נשף, פעם ארוחת-ערב, פעם תצוגת-אופנה יפה, כך שלאדם שקנה כרטיס יש הרגשה טובה שהוא עוזר לפרוייקט חשוב, וגם זוכה בכילוי מוצלח של ערב, ואני לא מרגישה כשנוררית. אני מכירה הרבה אנשים שמטלפנים ושואלים מתי האירוע.

● עוד שאלה מטרידה אותי. אני מבינה שהכסף שאתן אוספות ומעבירות לתל-השומר עוזר. אבל האם בגלל זה מישרדהבריאות לא מרגיש קצת פטור מאחריות? במילים אחרות, הם יתחילו יותר ויותר לסמוך על תרומות.

אני לא חושבת שזה יקרה. הסידור הוא שמישרדהבריאות מעביר את ההקצבה שלו לתל-השומר, למשל, ושם עושים את סדר העדיפויות. הפרוייקט שלנו, של תינוקות-המבחנה, עומד אצל בעדיפות נמוכה, ולולא התרומות שלנו, הפרוייקט פשוט לא היה קיים. זה ברור, מה שאני אומרת לך. אם מחר בבוקר נחליט לה

בריאות

עביר את הכספים לפרוייקט אחר, פרוייקט תינוקות-המבחנה יפסק לאלתר.

● כמה זה עולה לכם לשנה?

כ-200 דולר לשנה.

● וכמה תינוקות אתם יכולים לזקוף לזכותכן?

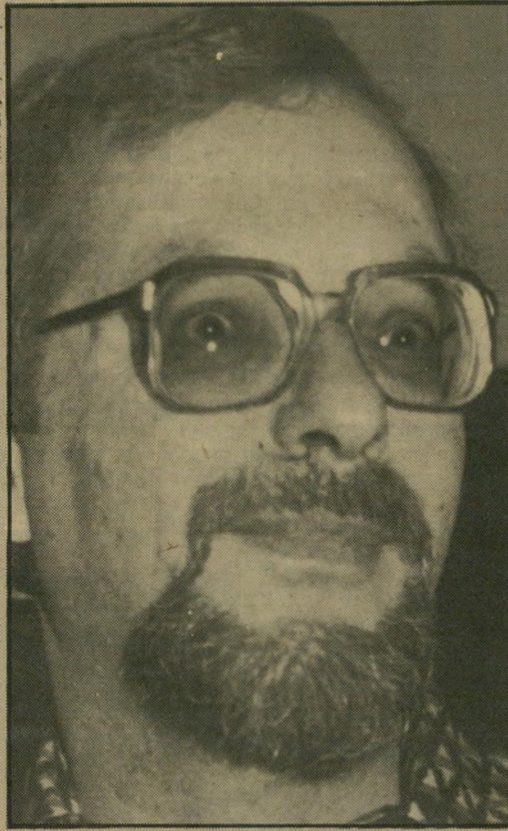
200 תינוקות עד עכשיו.

● כלומר, כמה נשים של יהלומנים מוכרות כרטיסים לחברות שלהן, ובהן הן גורמות להולדת 200 ילדים, שאחרת לא היו נולדים?

זה לא כמה נשים שמוכרות כרטיסים לחברות. אנחנו 300 נשים. חלק קטן מהן מתעסקות בעניין המכירה והכסף. השאר עובדות בארבע מישמרות ככל המחלקות והאגפים של ביתה יולדות. כולם קיבלו הכשרה, וכולן עובדות קשה ורואות את התוצאות מקרוב.

● איחולי הצלחה יעזרו?

תמיד. (דניאלה שמי)

יריב בן-אליעזר:

„סגרתם לנו את השידורים אז תאכלו אותה בעצמכם!“

כמה מההופעות של „הערוץ החי“, שבו מראיינים ומתראיינים אנשי-התיקשורת השובתים, בוטלו מחוסר קהל ואחרות הסתפקו בקהל מצומצם מאוד. אישית, העניין הזה הפתיע אותי מאוד. הנה ניתנת לעם הזדמנות לראות מקרוב, כמעט לנגוע, בכוכבי-הטלוויזיה האהובים עליו, והקהל לא בא. שאלתי את הד"ר לתיקשורת, יריב בן-אליעזר, אם גם לו העניין נראה תמוה.

בהחלט לא.

● אתה לא היית חושב שאדון בהן מירושלים או גברת לוי מעפולה יהיו מוכנים לשלם כמה שקלים כדי לראות מקרוב את דליה מזור; לשמוע בלי עזרת האי-לקטרוניקה את ירון לונדון; או לשאול שאלה אישית את יעקב אחימאיר?

את טועה. מקרוב הם רואים אותם בטלוויזיה. באולם הם רואים אותם מרחוק.

● זה נכון גם לגבי כדורגל, ובכל זאת מיליונים רצים למיגרשים.

לכדורגל הולכים בגלל החוויה שבאירוע. בגלל ההתרגשות. כוכבי-הטלוויזיה שלנו לא עושים חוויה גדולה לעם. אנשי הטלוויזיה חושבים, בטעות, שיש להם כלי שמכניס דברים לראשי האנשים. למעשה יש להם כלי שמוציא דברים מהראש שלהם. מוציא את התוכנים, את הפחדים, את הבינוניות כאן עדיין לא מכינים את זה. לעומת זאת, הבינוניות זה כבר מוזמן, וזו גם הסיבה לכך ששם קוראים למהדרת החשיבות „ניו שאו“. האיש רוצה שהטלוויזיה תכבד אותו, תפגק אותו,

טלוויזיה

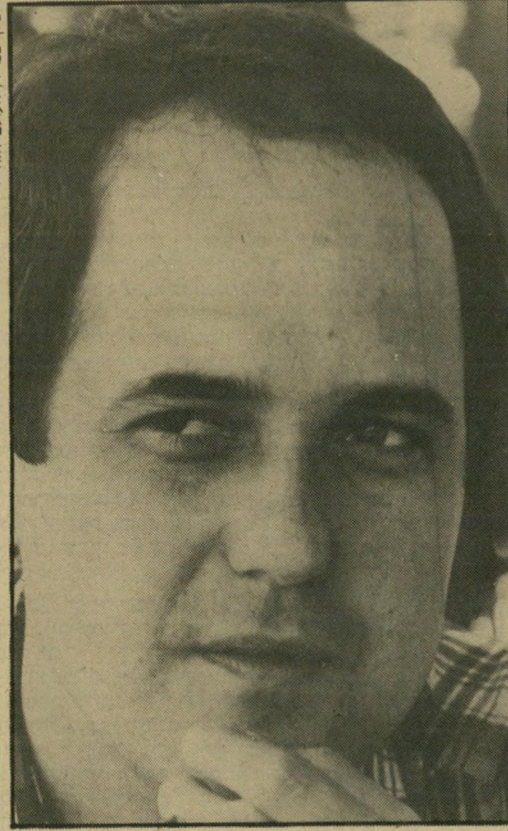
תעשה לו טוב על הנשמה, וכאן הוא מקבל מהדרת-חדשות מלאה בצרות, ופיתאום מסתבר שהצופה המצוי לא אוהב את מי שמראים לו דברים רעים. היה לא מזמן איזה סקר, שהראה שהפופולריות של אנשי-הטלוויזיה היא בתחנית הסולם. רק את המיפלגות אוהבים פחות. אני עצמי ערכתי מחקר בעיקבות השביתה, והסתבר שקר ל-23 אחוז חסר החלק החדשותי של השידורים. לשאר הצופים מה שחסר זה בידור.

● האם גילוי חוסר-האהדה הזה יכול להשפיע על כוכבי-הטלוויזיה שלנו, לכשיפתחו אותה שוב?

לא. כי כשיתחילו לשרד, העם ישב ויסתכל בהם. אין כאן עוד 13 ערוצים, שאפשר לבחור ביניהם. אבל אני מניח שלאגו של כמה וכמה „כוכבים“ זה עשה משברים.

● אתה חושב שיש כאן מהאה של הציבור בלפי הטלוויזיה, או סתם חוסר-התעניינות?

אני חושב שיש הרבה אפסיות, ונדמה לי שיש גם קצת נקי מנות. כלומר, סגרתם לנו את השידורים, או תאכלו אותה בעצמכם. (דניאלה שמי)

מני פאר:

„כל-כך האמנתי שהחשיפה של זוהר ארגוב תעזור...“

מייד כשנודע לי על התאבדותו הטראגית של הזמר זוהר ארגוב, נזכרתי במני פאר: הוא-הוא שהציג אותנו לפני האו"ם, באחד מלילות-שבת, וערך עימו ראיון אנושי ומרגש על גמילת הזמר מסמים. הראיון היה חדור אופטימי, משהו מסוג „כל ההתחלות“. לי זכור שבכל זאת נותרתי בסומו מוטרדת.

שבתי אל פאר ביום שפורסם דבר ההתאבדות. פאר נשמע עצוב.

● זכורה לך איזושהי הבעה, או התבטאות מסויימת שבלט אדם נחוש בדעתו לצאת ממעגל-הסמים שאלי נקלע. מה שנשאר לי בזיכרון עכשיו הוא החולשה שלו, שלא עברה כשירור.

שידור

● אתה חש ריגשי-אשמה? אשמה? אני מרגיש צער. חבל שבמקום ראיון כסיגנון „תעורר ליי“ הוא שידר „סימכו עליי“

● זו החמצה שלך, העובדה שלא הצלחת להשוף את החולשה, הבקשה לעזרה?

לומרים מהניסיון. היה לי ניסיון קודם — ומוצלח: — עם מונה זילברשטיין. שנתיים אחרי שריאיינתי אותה, והיא סיפרה שנגי מלה מהסמים, באו אליי אנשים ולעגו לי. התעקשתי: „אני מאמין למה“ אם זמן זה קריטריון לצורת-חיים, אז עלי-פי כל המומחים היא נגמלה.

● עם ארגוב שמרת על קשר? לא. קראתי עליו, כמון, בעיתונים.

● זה מציק לך כיום? כליכך האמנתי בו ובחשיפה שתדרבן אותו לעמוד במי...אנשים היו שואלים אותי מדוע אני שם אותו בפתיח הקבוע של התוכנית („ממני“). ענית: „כדי להוכיח לו את ההבטחה מדי שבועיים“ (דפנה ברק)